

Szám.

klósnak
nt esa-

ldogsá-
zemek-
boldog-

Miklós
volt a
azon-
y egy-
tta az
férfiu-
ett.
lépett,
dogult
üveg
ssa és

magát
iselete,
et sze-
k is.
szabad
házba,
metle-
yenko-
pnapo-
mind-
etődve

ztünk ;
rságot,
eim, ki
ség!

ímában
beküld-
anka és

-épület.
ulat.

KIS LAP

VADÁLLATOK. (Lásd a 237 lapon.)

XXV. kötet, 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. október 14-én.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KATINKA, bár eddig nem valami nagy buzgósággal tanult, most egyszerre úgy találta, hogy a mama és Gábor bácsi szörnyü kegyetlenséget követnek el rajta, hogy abba a vad országba hurczolják és nem engedik nevelését befejezni.

— De hiszen én itthon maradhatnék, mondá.

— Azt én is mondtam mamádnak és ajánlottam neki, adjanak ide hozzám bennlakó növendéknek. De azt felelte, hogy ezt nem teheti, gondolom azért, mert a mamának sok dolga lesz a beteg Gábor bácsi ápolásával, neked pedig a kis Villikére kell majd gondot viselned. Sajnálom, hogy el kell hagynod intézetemet.

— Oh, én is nagyon sajnálom, de nagyon, szót Katinka elkeseredve. De hát mit tegyek!

— Nem hiszem, hogy tehetnél valamit, kedves leányom. Én mindig részvétel voltam irántad, mert árva vagy. Gábor bácsi neked tulajdonképen nem is rokonod, csak mamádnak, a mamád pedig mostoha-anyak, valami közel rokonaidról pedig semmit sem hallottam. Azt kell hát tenned, a mit mamád és Gábor bácsi határoznak.

Az igazgatónő mindezt csak úgy beszélgetéskép mondta, nem igen gondolt egyébre, mint hogy Katinkával tudassa, hogy érdeklődik sorsa iránt, szeretne volna befejezni nevelését. De Katinka egészen másféle dolgokra kezdett gondolni.

Eddig soha sem jutott eszébe, hogy ő tulajdonképen árva, mostoha anyja úgy bánt vele, mint édes gyermekével s Katinka is úgy tekintette, mint édes mamáját. De mert igazi szeretet helyett önzés, hiuság lakott szívében, most egyszerre egész máskép kezdett gondolkozni és a legszerencsétlenebb gyermeknek hitte magát a világon.

— Igen, én szegény elhagyatott árva vagyok, szót magában hazamenet. A mama nem az én mamám, engem nem szeret senki, velem nem törődik senki, nem bánják, akármi lesz belőlem. Azért nem gondolnak velem, csinosan járjak-e vagy sem, sajnálnak tőlem mindenfélét, amit más szerencsés gyermekek kapnak... persze, hiszen én idegen vagyok.

Katinka szörnyen megsajnálta maga magát és meg volt győződve, hogy az mind csupa tiszta igazság, a mit gondol. Az nem jutott eszébe, hogy igazi édes anyját nem is ösmerte, a jó mostoha-anya nevelte föl, annak köszönhet mindent, az gondoskodik róla most is gyöngéd szeretettel, csakhogy persze nem enged holmi oktalan szeszélyének. Katinka most szentül hitte, hogy kitalálta az okát, mért nem teljesül sok kívánsága: azért, mert ő mostoha-gyermek.

— Oh, én szegény szerencsétlen árva, persze, nem kívánhatom, hogy sokat gondoljanak velem! Milyen boldogtalan az árva!

És meggyőződve, hogy ő rettentően boldogtalan, szobájába sietett s ledőlt a pamlagra sírni és szomorkodni.

Kevés idő múlva belépett a mama s aggódva kérdé:

Talán b

Katinka

talán az

Er

bácsi él

attól vár

meleg é

kell ott

fogunk

kedvese

gyunk?

Ka

mama r

igazgat

azon jár

viszi őt

a makra

pedig b

komor a

a nagy

ban val

félj, ne

közé, ot

közt fog

tal, ann

az ilyen

Katink

neki az

— Mi a bajod, kedves leányom? Talán beteg vagy?

— Nem, nem vagyok beteg, felelt Katinka durczásan.

— Akkor hát meghallottad már talán az orvosok ítéletét?

Erre Katinka kissé kíváncsi lett.

— Nem hallottam... mit mondtak?

— Nagyon szomorú dolgot, Gábor bácsi élete veszedelemben forog és csak attól várnak segítséget, ha elutazik messze, meleg éghajlat alá. Alkalmasint sokáig kell ott maradnia, de ha fölépül, örvendve fogunk hazatérni.

— És ki megy a bácsival?

— Ki megy veled? Hát mindnyájan!

— Én is?

— Természetesen. Csak nem hitted, kedvesem, hogy itt egymagadra elhagynak?

Katinkának hálásan kellett volna a mama nyakába borulnia, de ő e helyett az igazgatónő szavaira gondolt s titokban azon járt az esze, hogy a mama csak azért viszi őt magával, mert szüksége van rá, a makranczos kis Villike dadája lesz, ez pedig borzasztó! A mama látta Katinka komor arcát s mosolyogva mondá:

— Talán bizony megijedtél, hogy ez a nagy utazás tengeren, idegen országokban valami veszedelmes lesz, te bohó! Ne félj, nem megyünk ám lakni holmi vadak közé, ott is szép városban, mivel emberek közt fogunk lakni s a ki egészséges és fiatal, annak nagyon kellemes és tanulságos az ilyen nagy utazás.

— De nekem nincs kedvem rá, szólt Katinka s megint csak arra gondolt, hogy neki az egész uton majd azzal az alkal-

matlan, makranczos kis fiuval kell vesződnie.

— No majd megjön a kedved, ha egyszer benne leszünk, szólt ismét a mama. Most pedig, kedves leányom, ne légy kedvetlen, mert a jó Gábor bácsit nem szabad szomorítani, ez még megárthatna neki. Mindnyájunknak vidámságot kell mutatnunk, hogy kedves betegünk is fölviduljon.

Katinka erre nem felelt, hanem ilyenformát gondolt:

— Persze, még jókedvű is legyek, mikor elhurczolnak idegen, vad országba. Nekem semmi szükségem rá, én jól érzem magamat itthon télen is, sőt nagyon szeretem a telet. Ott pedig bizonyosan megsülünk a nagy forróságban. Ha Gábor bácsinak ez használ, hát nem bánom, de mért szenvedjek én is miatta? Hiszen ő nem is atyám, nem tartozom magamat feláldozni érte. Hanem persze, szükség lesz rám, hogy legyen aki azzal a nyafogó, nyugtalan Villikével bajlódjék. És mostoha-anyám még azt kívánja, hogy vidám legyek, örüljek a nagy utazásnak. Mi hasznom lesz belőle, ha a világ végéig megyünk is? Sokkal inkább szükséges volna, hogy itthon iskolába járjak. Azt hiszik, hogy én azt nem tudom, nem látom át, elámitanak holmi szép szavakkal... csak hogy nekem több eszem van ám... mondta azt már nagyapa is.

Aztán így szólt a mamához:

— Nem maradhatnék én itthon?

— Itthon! Hova gondolsz, kedvesem! Mindnyájan megyünk, a lakást felmondjuk, a cselédeket elbocsátjuk, nem maradhat szegényedül.

— Lehetnék bent a nevelőintézetben, mint más leányok.

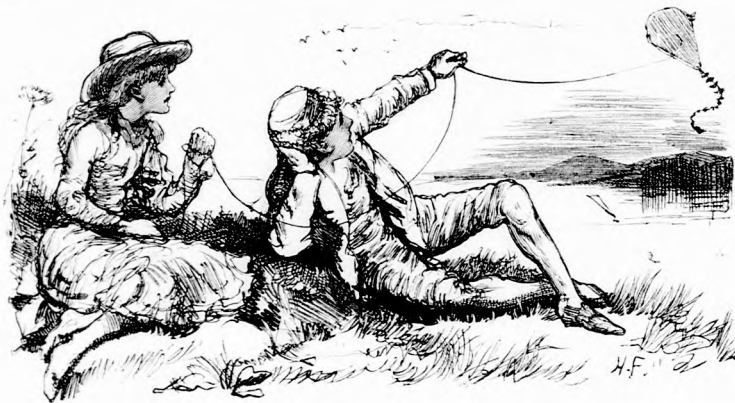
A mama meglepetve nézett Katinkára és semmikép sem értette ezt a dolgot. Miért fél annyira az utazástól, mikor más gyermek nagy örömmel fogadná az ilyen hirt? Aztán meg ha már épen fél a nagy uttól, hát a mamát, kis testvérkéjét és a jó Gábor bácsit sokkal inkább kell szeretnie, hogysesem tőlük elválni kívánhasson. A jó mama gondolni sem merte volna, hogy Katinka szívében nem

él semmi szeretet; inkább azt hitte, hogy Katinka nagyon is sajnálja az iskolát, mint az szorgalmas tanulónál megcsik.

— Hát inkább szeretnél itthon maradni és iskolába járni? kérdé.

— Oh, sokkal inkább, felelt Katinka őszintén.

— Ezt nem gondoltam... és nem is jutott soha eszembe, hogy elváljak tőled. Kicsike korodtól én viseltem gondodat, nem szeretnék másra bízni, mellettem kell lenned.

SÁRKÁNY EREGETÉS. (Lásd a 240. lapon.)

Ha a jó mama sejtette volna, milyen hibás utra tévedt Katinka, szigoruan tudtára adta volna, hogy csupa oktalanság, a mit beszél, készen kell lennie az utazásra és szó se legyen többé az egészről. De mert Katinkát épen olyan jószívűnek vélte, mint ő maga volt, hát csak gyöngéden, szeretettel igyekezett meggyőzni őt, hogy rá nézve kellemes lesz, ha egy vagy két évig idegen országokat fog bejárni. Katinka azonban, mint minden makranczoskodó, csak azért sem akarta belátni,

és mindig azt forgatta titkon az eszében, hogy őt csak mint afféle cselédet viszik magukkal. Mikor a mama látta, hogy semmikép sem tudja Katinkát fölvidítani, így szólt:

— Különben, ha már épen annyira nehezedre esik elválni az intézettől, hát beszélék Gábor bácsival. Meglátjuk, mit gondol a dologról.

Csakugyan mindjárt be is ment a bácsihoz és elmondta a történeteket.

— Katinka annyira irtózik a nagy

uttól, ha kíván ma ha beadj minap m Katinká

Gá

kozott, a

lehet. A sem vol az intéz asszony.

is oly hiszen még t többet

A Gábor Katin az iga épen aztán, gatón

uttól, hogy szinte érthetetlen. Itthon kíván maradni s erre nincs más mód, mint ha beadjuk az intézetbe. Az igazgatónő minap mondta is nekem, hogy kész volna Katinkát befogadni.

Gábor bácsi néhány perczig gondolkozott, aztán így felelt:

— Nem, kedves hugom, az nem lehet. Az igazat megvallva, nekem eddig sem volt kedvemre, hogy Katinka abba az intézetbe járt. Az igazgatónő talán jó asszony, de kissé meggondolatlan, fölüle-

tes, nem hiszem, hogy jól tudjon gyermekkel bálni. Ha gazdag ember volnék, már rég más intézetbe adtam volna Katinkát. Most azonban ezt épenséggel nem tehetem. Tudod, nem vagyok gazdag ember, csak nagy takarékossgal bírom fedezni kiadásainkat; már pedig ez a nagy utazás és az idegen országban való élet oly sokba fog kerülni, hogy lehetetlen előteremtennem a pénzt, mely szükséges volna arra, hogy Katinkáért egy vagy két évig fizessem az intézeti költséget. Nem

SÁRKÁNY EREGETÉS. (Lásd a 240. lapon.)

is olyan nagy baj, hogy kilép onnan, hiszen már jóformán nagy leány és a mit még tanulnia kell, arra te megtanítod, többet tudsz te akármely tanárnőnél.

A mama egészen helyesnek találta Gábor bácsi elhatározását. Meg is mondta Katinkának, persze elhallgatva azt, hogy az igazgatónőről ő is, Gábor bácsi is nem épen a legjobban vélekednek. Katinka aztán, mihelyt újra együtt volt az igazgatónővel, sietett neki elbeszélni, hogy

nincs semmi reménye a maradásra, Gábor bácsi nem akarja, még pedig azért, mert az nagyon sokba kerülne.

— Az igaz, hogy fizetni kellene érte, szólt az igazgatónő. De azt hittem, ez nem lenne sokkal több, mint amennyibe az uton fogsz kerülni. De Gábor bácsi azt jobban tudhatja, bizonyosan kiszámította, hogy lesz olcsóbb.

Ez nagyon egyszerű megjegyzés volt és az igazgatónő valóban nem is gondolt

vele semmi rosra. De igen is rosra gondolt Katinka s ilyenformán szólta magában:

— Persze, Gábor bácsi sajnálja azt a kis pénzt, a mit fizetnie kellene érettem. A kedves jó igazgató is bizonyosan azt hiszi, csak nem akarja kimondani, hogy ez csuf fősvénység Gábor bácsitól. Oh, tudom én jól . . . természetes, hogy sajnálnak tőlem mindent, hiszen én csak afféle idegen, mostoha-gyermek vagyok a házban.

Az igazgató nem vette észre, milyen rosz gondolatokat ébresztett föl Katinkában. Inkább még továbbra is sajnálkozva mondá:

— Igazán nagyon kár, hogy el kell távoznod. Nagyon szívesen fogadtalak volna be intézetembe. No de ha ez nem lehet, hát bele kell nyugodnunk. Pedig tudom, te itt boldog lettél volna köztünk.

— Oh igen, nagyon boldog lettem volna! sohajtá Katinka.

És aztán nagyon elkeseredve ment haza, szíve valósággal tele volt haraggal a mama és Gábor bácsi ellen. Mert az önzés, hálátlanság lelki vakká teszi az embert és Katinka mindenre gondolt, csak arra nem, mily gyöngéd szeretettel gondoskodnak róla a mama és Gábor bácsi; pedig ő maga mondogatja magának, hogy a mama nem is igazi mamája, Gábor bácsi meg nem is igazán rokona, — így hát még sokkal szebb és nemesebb az ő jószáguk.

Otthon duzzogó, kedvetlen arcot mutatott, de most már nem vette senki észre. Nagyon sok volt a dolog a házban, már készülődni kellett a nagy utra, ren-

dezkedni, csomagolni, százféle dolgot elintézni, az utra szükséges tárgyakat bevásárolni. Arra senki sem ért rá, hogy lesse, vajlon Katinkának jó vagy rosz kedve van-e.

Végre megjött a nap, melyen el kellett búcsúznia tanulótársaitól az intézetben. Mindnyájan kíváncsian fogták körül s a leányok közt talán egyetlen egy sem volt, a ki vagy titkon vagy nyíltan is ne irigyelte volna Katinkát s ne kívánt volna a helyén lenni.

— Jaj de jó dolgod lesz! Mennyi szépet fogsz látni!

— Valóságos tengeri hajón fogsz utazni!

— És mikor mi itt fázni, dideregni fogunk, akkor te meleg napfényben fogsz sétálni!

— Jaj csak én is ott lehetnék!

Igy beszéltek a leányok s Katinka egy időre elfelejtette minden bánkódását, boldogtalanságát; nagyon tetszett neki, hogy ilyen fontos személylyé lett, hogy annyira irigylik, körülveszik. Mindnyájan megölelték és ígérték, hogy majd irni fognak neki, de aztán ő is írjon ám, még pedig hosszú leveleket; írja meg, mit mindent látott azokban az idegen országokban.

— Hogyne írnék! Persze hogy írok, felelé Katinka leereszkedőleg.

Az igazgató is nagyon szívesen bucsuzott el tőle.

— Jőjj velem a szobámba, ozsonnáljunk együtt; mondá neki.

(Folytatása következik.)

IDEGEN NÉPEK MESÉI.

Pi-Ko és Gyöngyvirág.

— Kínai mese. —

(Tíz képpel)

(Vége.)

OTTHON a három testvér ezalatt várva várta a jó apa megérkezését. Egy napon végre megjött, sok portékával, de négy mord katona kíséretében, a min a leányok ugyancsak

bámultak. Gyöngyvirág pedig megijedt, annál inkább, mert látta atyja szomorú arcát. Itt nagy baj történt.

Elébe szaladtak és kérdezték, miért jött meg olyan szomorúan. Pi-Ko megölelte leánykáját s mialatt a katonák körülállták, hogy meg ne szökhessék és el ne rejtőzzék, zokogva beszélt el, hogy Gyöngyvirág kívánságának teljesítése miatt halálra van ítélve.

... ZOKOGVA BESZÉLTE EL.

— De nemcsak addig van a, szólt közbe az egyik katona. Gyöngyvirág megválthatja apját, ha rááll, hogy eljön oda hozzánk tatárokhoz és ott fog élni örökké.

— El is megyek, szólt Gyöngyvirág elszántan.

— De én nem engedem, szólt Pi-Ko, nem eresztelek oda a vad tatárok közé.

— Elviselek mindent, csak neked bántódásod ne legyen, jó atyám.

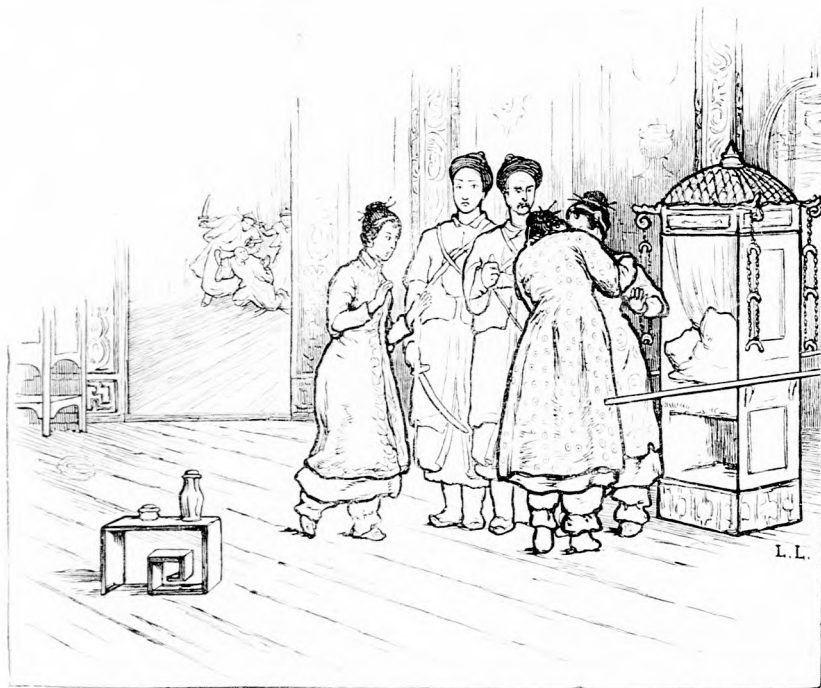
— Akkor hát induljunk, szólt az egyik katona és gyaloghintót hozatott elő.

Pi-Ko semmikép sem akarta engedni, hogy legkedvesebb leányát elragadják, de két katona lefogta és megöléssel fenyegette, ha ellenállani mer, a másik kettő

pedig elvezette Gyöngyvirágot a gyaloghintóhoz. A jó Gyöngyvirág persze zokogott, mikor örökre válnia kellett atyjától és testvéreitől, ezek is nagy szomorúsággal bucsuztak el tőle, de hát mégis csak válni kellett. Gyöngyvirág beült a gyaloghintóba, a katonák fölkapták és meg-

indultak vele. Szegény Pi-Ko pedig nem tehetett egyebet, mint hogy sirt és szomorkodott.

Gyöngyvirágot azonban vitték a katonák hegyen-völgyön, nagy sivatagon keresztül, míg végre eljutottak a nagy fal közelébe.

NAGY SZOMORUSÁGGAL BUCSUZTAK EL.

Gyöngyvirág arra volt elkészülve, hogy itt valami ijesztő szörnyeteg elébe jut, de csalódott. Amint a gyaloghintóból kilépett, gyönyörű teremben találta magát, mely tele volt aggatva szebbnél szebb és csodásnál csodásabb formájú tarka papírlámpásokkal; az egyik lámpás tüzes sárkányt ábrázolt, a másik pompás tollu

madarat, ismét másik virágokrétát. Ezen Gyöngyvirág nem csodálkozott, mert hát Kinában gazdag emberek házában így szokás; csak az lepte meg, hogy itt a vad tatárok kegyetlen vezére is olyan kényelmes és szép palotában lakik.

Átsétált a másik terembe, aztán a harmadikba, negyedikbe s egyik pompá-

— TE VAGY GYÖNGYVIRÁG ? (Lásd a 235. lapon.)

sabb volt a másiknál; végre eljutott egy még fényesebb terembe, melynek falai egészen porcellánból voltak, középen pedig porcellán-tornyoeska állott s ebből pompás rózsailat áradt ki. Gyöngyvirág ezt nagyon kellemesnek találta, szinte

meg is feledkezett róla, hogy itt előbb-utóbb találkoznia kell a vad tatárral, kit ezentúl atyjának kell tekinteni a szelid, jó édes atya helyett. Leheveredett egy puha kerevetre és várta, hogy hát jöjjön már valaki. Egyszerre aztán észrevette,

A KÉT TESTVÉR ÖSSZEÖLELKEZETT. (Lásd a 236. lapon)

hogyan van is már ott valaki, egész csöndben jött be és leült melléje a székre. De ez a valaki éppen nem volt ijesztő szörnyeteg, hanem igen nyájas képű, finom öltözetű öreg ur, éppen mint Gyöngyvirág atyja, sőt az volt a furesa, hogy nagyon hasonlított is Pi-Kohoz. Szeliden moso-

lyogva nézett Gyöngyvirágra, ki titkon megörült, mert olyanformát gondolt, hogy mégis jó, ha itt a palotában nemcsak vad tatárok laknak, hanem művelt kínaiak is. Ez az öreg ur talán szintén fogva van itt, de úgy látszik, nem igen szomorú, tehát az a tatár vezér nem lehet valami ke-

gyetlen s
szólalt

képet a s

a Pi-Ko
mondha
meg azt

Az
feje bub
ugy tán

kám. Sz
rettenet

megmu
Gy
mentek
nagy tü

gyetlen szörnyeteg. Az öreg aztán megszólalt:

— Te vagy Gyöngyvirág? (Lásd a képet a 233. lapon.)

— Igen is, én vagyok Gyöngyvirág, a Pi-Ko leánya. Kérlek, jó idegen, nem mondhatnád meg nekem, mikor látom meg azt a kegyetlen tatár vezért?

Az öreg nagyot nevetett, úgy hogy a feje bubjáról lecsingő hosszú varkocs csak úgy táncolt a levegőben.

— Hát szeretnéd látni a tatárok vezérét? kérde aztán.

— Szeretném is, nem is. Már hiába, meg kell ismerkednem vele, annál jobb, minél hamarább hozzászokom a szörnyeteghez.

— Hát monddad csak Gyöngyvirág, tőlem félsz-e?

— Dehogy félek! Hiszen te épen olyan nyájas vagy, mint az én jó atyus-

... BEVONULTAK A PALÓTÁBA. (Lásd a 236. lapon.)

kám. Szeretném is, ha elkisérnél ahhoz a rettenetes tatárhoz.

— El is kísérek.

— Messze van?

— Itt van, egészen közel. Jőjj velem, megmutatom.

Gyöngyvirág felállt, aztán együtt mentek több termen keresztül s végre egy nagy tükör előtt álltak meg.

— Nézz oda, szólt a nyájas öreg.

— A tükörbe? Hiszen ott nem látok semmi egyebet, csak a kettőnk képét.

— Már pedig ott látod a kegyetlen tatár vezér képét is, mert az a rettenetes szörnyeteg én vagyok.

Gyöngyvirág nagyon bámult, mert

nem ilyennek képzelte azt a kegyetlen embert. Ez pedig így szólt tovább:

— Csodálkozol, ugy-e? Pedig úgy van, én vagyok a vad tatárok vezére, csak-hogy én magam nem vagyok tatár, hanem éppen olyan kínai, mint a te atyád. Gyermekkoromban megszüktem szüleim házából, mert kalandokra, katonáskodásra volt kedvem s ide jutottam a nagy fal mellé, a tatárok közé, vezérök lettem, őriztem a nagy falat. De már többé nem vagyok tatár vezér, leköszöntem, mert atyáddal találkoztam.

— Azért? Hát mit csinált atyám?

— Semmi egyebet, csak megmondta a maga és az atyja nevét, és ebből megtudtam, hogy ő az én testvérem, te pedig az én hugocskám vagy.

— Lehetséges-e? Akkor hát te Csang nagybátyám vagy, a kit elveszettnek hittünk.

— Ugy van. Eddig örökös harcok közt éltem, de mikor atyádat megláttam és ráismertem, elhatároztam, hogy öregségemre visszatérek hozzá és csöndes békességben fogok élni veletek, de csak ha nemes szívű emberek vagytok. Ezért próbára tettelek és meggyőződtem, hogy mind jó szívűek vagytok; atyád inkább kész lett volna meghalni, hogyses téged ide küldjön, te pedig kész voltál eljönni a vad tatárok közé, hogy megmentsd atyádat. Jövőre együtt fogunk élni Pekingben, a gyönyörű fővárosban, ott veszek palotát. Mert tudnod kell hugocskám, hogy nekem nagy kincseim vannak s mindnyájatokat boldoggá teszek.

Nem sokára aztán nagyot bámult az otthon szomorkodó Pi-Ko, mikor egy

nagyon fényes menet közeledett az ő házához; az emberek pedig azt kiálták: Visszatért Csang, a nagy vitéz, Pi-Ko testvére, a Csang fia!

Pi-Ko kirohant és látta a sok szolgától kísért idegent, mellette pedig Gyöngyvirágot.

— Csang, a Csang fia! kiáltá. Hisz az az én testvérem!

— Igen, az vagyok, szólt Csang. Remélem, most már rám ismersz, nem úgy, mint mikor még a tatárok vezére voltam.

— Oh, akkor nagyon meg voltam rémülve, te pedig olyan kegyetlen arcot mutattál, azt hittem, hogy valami ember-evő szörnyeteg vagy, felelt Pi-Ko.

A két testvér összeölekezett és nagy volt mindenkinek az öröme. (Lásd a képet a 234. lapon.)

Pi-Ko nagy vendégséget csapott, a mennyire szerény házikójában lehetett. Pár napig még ott mulattak, aztán utra keltek Pekingbe, a fővárosba és bevonultak Csang fényes palotájába. (Lásd a képet a 235. lapon.)

— Ezt pedig Gyöngyvirág szerénységének köszönhetjük, hogy nem kívánt semmi vásárfiát, szólt Pi-Ko. Egy darabka kövecske is elég lett volna neki, ha én adom emlékül.

— A jóság és szerénység pedig előbb-utóbb megkapja jutalmát, szólt Csang.

És azóta boldogan éltek együtt és mai nap is élnek, ha ugyan meg nem haltak.

N
E
V
Cs
K

K
E
L
K

M
S
C
E

J
A
E

M
T
A
A

a mam
szik ve
kedven
A
valam
nehéz

VADÁLLATOK.

(Képpel a ezimlapon.)

NE oly vígan, ne oly csacskán!
 Veszély közeleg —
 Csak módjával, szép lassacskán,
 Kedves gyermekek!

*Két vadállat kereng-forog
 Ernyedetlenül,
 Lesbe lapul, ásít, morog
 Kalitkánk körül.*

*Mindenitek eszén járjon
 S ne csevegjen most —
 Csodát senkitek se várjon,
 Bár megvéd a rost.*

*Egyötök se legyen kába —
 Jól vigyázzatok!
 A kalitka hátuljába
 Huzódozzatok!*

*Mert ami az embereknek
 Tigris haraga —
 Az mi nekünk kis csizeknek
 A cziczák foga!*

A VESZTETT JÁTÉK.

— Beszélyke. —

MRIKE nagyon jó kedvű volt. És volt is oka rá, mert a leczkáját már megtanulta, jó ozsonnát kapott és a mamácska éppen most ráállott, hogy játszik vele sakkot, a mi egy idő óta Imrike kedvencz mulatsága volt.

Az igazat megvallva, biz ő nem valami nagyon értett ehhez a szép, de nehéz játékhoz, hanem mert látta, hogy

bátyja, a négy évvel idősebb Kálmán már apával is játszik, hát ő is kedvet kapott; mihamar megtanulta a huzásokat és a mama, ki szintén jól értette a játékot, el-eljátszogatott vele.

Most is hát szaporán előkereste Imrike a sakktáblát, fölállította a figurákat, odatolta a karszéket a mamácskának és a játék csakhamar javában folyt. Nehány percz mulva Imrike már diadalmasan kezdett mosolyogni, mert az ő serege nagyon jól állt, majdnem bizonyos már előre is, hogy győzni fog. Már öt figurát ütött ki a mama seregéből, a mama pedig még csak egyet az Imrikéből; még csak egy pár figurát kell elűtnie és biztosan győz. Az pedig Imrikének legfőbb gyönyörűsége volt a játékban, hogy elütögesse az ellenfél katonáit és azután könnyedén győzön. Már előre örült, tánczolt a széken, mert már újra biztos kilátása volt a győzelemre.

De éppen ekkor csöngetés hallatszott.

— Ejnye, ugyan ki jöhet éppen most? szólt Imrike boszusan.

— Bizonyosan Klára néni, felelt a mama. Igérte délelőtt, hogy meglátogat.

Csakugyan Klára néni lépett be s a mama nyájasan sietett eléje, megölelte, aztán a pamlaghoz vezette, hol a jó nénike kényelmesen elhelyezkedett, aztán elővette kosarából kézi munkáját és beszélni kezdett valamiről, a mit ő maga nagyon érdekesnek gondolt, de a miről Imrike épenséggel nem úgy volt meggyőződve. Ő ott maradt ülve a sakktábla mellett s eleinte figyelmesen tanulmányozta, hogy áll a játék, hány katonája van még neki s hány a mamának, milyen huzást kell

tennie, hogy nyerjen. Aztán kissé kedvetlenül nézte, hogy a néni mily kényelmesen helyezkedik el s a mama hogy ül le melléje. Várt várt, mert hiszen az már csak nem lehet, hogy a mama vissza ne térjen hozzá befejezni a játékot. De hát bizony a mama csak nem mozdult a néni mellől s Imrike ezt mindinkább boszus és duzogó arcczal nézte. Végre már nem állhatta meg s kérte a mamát, jöjjön és játszanak tovább.

— Most már nem játszom, fiacskám, felelt a mama. Majd máskor, vagy ha épen nagy kedved van, kérd meg Kálmánt, fejezze be helyettem a játékot.

Imrikének ez nem volt inyére, meg nem foghatta, hogy a mama ilyen könnyedén abba tudja hagyni a játékot. De ha másképp nem lehet, Isten neki, hát Kálmánnal játssza végig. Kálmán, ki épen egy érdekes könyvet olvasott, a mama kívánságára ezt készséggel félbehagyta s leült szemben Imrikével, hogy befejezzék a játékot. Figyelmesen végignézte a táblát és látta, hogy a mama serege bizony nagyon rosszul áll, jóformán csak a fele van meg.

— Kin van a sor? kérdé aztán.

— Rajtad, mert a mama épen huzni akart, mikor a néni jött, te pedig most a mama helyett játszol.

— Jól van, hát mindjárt huzok.

Kissé gondolkozott, tervezgetett és ki is sütött olyan tervet, hogy alig pár huzás után elütötte Imrikének egyik tisztjét, aztán mindjárt egy katonáját is. Imrike, ki az imént még oly diadalmasan mosolygott, majd felsikoltott ijedtében; de elfojtotta boszuságát, játszott tovább, csak hogy a boszuságtól megzavarodva,

hibás huzásokat tett és egyszerre csak azt vette észre, hogy Kálmán megint elütött egy tisztet és utána két katonát is. Imrike sápadozni kezdett, mert hiszen már-már az ellenfél erősebb mint ő, utoljára bizony még talán el is veszti a játékot ... az volna csak a szép dolog! Sokáig gondolkozott, végre ismét huzott és csak mikor már megtette a huzást, akkor vette észre, hogy megint nagyon hibásan játszott, Kálmán most rettentő pusztítást vihet végbe. Vissza akarta tehát vonni a huzást

— Ohó, az nem járja, szólta Kálmán határozottan. Előbb kell meggondolni, ha egyszer huztál, nem szabad visszahuzni.

— De mamácska mindig megengedte, hogy másképp huzzak, ha hibáztam; szólta Imrike neheztelő hangon.

— Meglehet, a mama nem játszik veled komolyan, ő azalatt egyébire gondolt, sokszor beszélget is, nem igen figyel a játékra. De én most igazán és komolyan játszom s meg kell tartani a szabályokat.

Imrike mihamar meggyőződött, hogy Kálmánnal csakugyan egészen másképp megy a játék. Mikor a mama abba hagyta, Imrike serege olyan jól állt, hogy biztosnak lehetett mondani a győzelmet és ime, most épen megfordítva áll a játék, most már Imrikének alig van egy pár tisztje és katonája, a többi mind elütötte Kálmán. Most már nagyon kell vigyázni, mert ha még egy fontos figura elvész, akkor többé nem is igen remélhet győzelmet.

Vigyázott volna is, ha tudott volna; de a zavar és boszuság nem engedték. Megint hibázott és az a kegyetlen Kálmán elütötte Imrike seregének főtisztjét.

Ez n
Imrike el
mával ját
a mama t
sége telt;
valaki tör
az egésze
lan dolog

A m
ezalatt e
érdekes k
rottak föl
felelni se
Kálmán
sint az a
nagyon
Egyéb ne

— F

szép dolo
— I
nyertem,
hagyta a
dig pitye

— I
hogy elro
jó Klára

— I
jegyzé m
volt ilyen
hogy tud

—
mind tud

—
rosz játé
csak ny
arczot vá
játék, me
sunk, ne
lássunk.

Ez már sok, ez több, mint a mennyit Imrike elviselhetett. Az igaz, mikor a mamával játszott, akkor ő rakásra ütögette el a mama figuráit és ebben nagy gyönyörűsége telt; de már hogy az ő seregét tegye valaki tönkre, az ő figuráit üssék el sorra, az egészen más, az rettenetes, kiállhatatlan dolog s Imrike hangos sirásra fakadt.

A mama, az apa és Klára néni, kik ezalatt egészen elmerültek volt valami érdekes beszélgetésbe, szinte ijedten ugrottak föl. Mi baj? Mi történt? Imrike felelni sem tudott, csak sirt durczásan és Kálmán magyarázta meg, hogy alkalmasint az a baja Imrikének, hogy a játék nagyon roszt fordult az ő számára. Egyéb nem történt.

— Ez az egész? szólt apa. No ugyan szép dolog játék fölött sirni.

— Igen, de mikor már majdnem megnyertem, mikor a néni jött és mama abbahagyta a játékot, szólt Imrike még mindig pityeregve.

— No azt már csakugyan sajnálom, hogy elrontottam a mulatságodat, szólt a jó Klára néni.

— Ellenkezőleg, nagyon jól történt, jegyzé meg az apa. Ugy látom, szüksége volt ilyen leczkére, mert játszik, a nélkül hogy tudná, mi az a játék.

— De igen, én értek hozzá... én mind tudom a szabályokat.

— Azt tudhatod, és mégis nagyon roszt játékos vagy. A ki játékban mindig csak nyerni akar s haragszik, savanyu arcot vág, ha veszít, annak nem való a játék, mert azért játszunk, hogy mulassunk, nem pedig hogy boszus arcokat lássunk. A játékban sohasem szabad azt

nézni, ki nyer, ki veszít, hanem csak azt, hogy szépen, mulattatóan folyjon a játék, mindegy akárki nyer.

— Igen, de Kálmán mind elütögette az én figuráimat... a mama ezt soha sem tette.

— Hát azt bizony rosztul tettem, hogy el nem ütöttem, szólt közbe a mama. Nem játszottam veled amugy igazán s látom hogy rászoktál, hogy mindig csak te nyerhetsz. No's ezután én is mindig el fogok ütni mindent, a mit lehet, ha pedig sirni fogsz miatta, hát nem játszom többé veled.

— Nagyon helyesen. Most pedig Imre fiam, ne pityeregj tovább, hanem folytasd szépen a játékot, ha ugyan Kálmán is akarja.

A jó Kálmán készséggel ráállt, de Imrike nem tudott megnyugodni, tovább duzzogott és pityeregett, úgy hogy az apa végre megelégette s meghagyta, hogy vezessék szobájába, fektessék le, nem kap vacsorát. Pedig a jó vacsorának Imrike épen nem volt ellensége, akármilyen büntetést inkább elszenvedett, mint a böjtölést.

Egy ideig keservesen sirdogált, makrancoskodott; de nem volt a szobában senki, aki csak látta volna is, tehát kárba veszett minden s Imrike végre beleunt. Inkább gondolkodni kezdett és mikor aztán jól meggondolta, mit tett és az apa mit mondott, lassan belátta, hogy mégis maga az oka mindennek és a játékban nem szabad duzzogni, haragoskodni, mert hiszen az egyiknek mindig veszíteni kell; a ki pedig nem tudja vidáman elviselni mikor játékban veszít, azzal bizony senki sem fog többé játszani.

— Többé nem fogok haragudni, nem bánom, akár nyerek akár vesztek, csak érdekes játék legyen, szóló magában.

E szép szándékkal elaludt, de nem feledte el mit fogadott és azután örült is neki, mert többé nem rontotta el a mulatóságát oktalan haraggal.

SÁRKÁNY EREGETÉS.

(Képekkel a 228—229 lapokon.)

Ilka.

NINI Pista, sárkányom van,
Jöszte, eregeds!
Mint afféle ügyes fiú
Jobban érted ezt.

Pista.

Mit? Ez sárkány? Ugyan hagyd el!
Ez semmit sem ér —
Hisz a szegény alig nagyobb
Mint egy denevér! ..

Tölem tanulj sárkányt, Ilka!
Kicsi vagyok bár:
Mégis akkorát ragasztok
Mint egy sasmadár!

No hát látod — alig tellett
Egy fél nap belé:
Füles, farkas nagy sárkánnyal
Állok én elé.

Fussunk a Fertő partjára!
A domb-oldalon
A papiros madaramat
Meg is oldhatom.

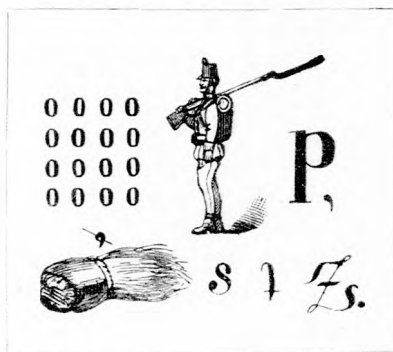
Nézd, mily kényesen repül fel —
S nem számolsz ötöt —
Igazán, mint büszke sas száll
A kék tó fölött.

*Szálj madaram, büszke sasom,
Szállj . . . no hopp . . . mi bánt?
Nem is egyenest repülsz te,
Hanem már haránt?*

*Tyűh! . . . erős szél kerekedett . . .
Höha, sárkány, hö!
Nem mi igazgatjuk már öt,
De bennünket ő!*

*Gyorsan Ilka, motolláljuk
Föl a zsineget —
Haragjában ő kelme még
A Fertőbe vet!*

KÉPREJTVÉNY.

Jótékonyság.

A csángó magyarok betelepítésére adakozott: Schmer Alice 30 kr. — A már eddig kimutatott 279 frt 72 krral együtt 280 frt, 2 kr.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Presnitz Irén gyűjtése: 5 frt 80 kr. — A már eddig kimutatott 40 frt 80 krral együtt 46 frt 60 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.